

Въ селото Вѣйка падна дебелъ снѣгъ, затвори пж-тищата, натрупа покривитѣ. Малката кжщичка накрай село, въ която живѣха родителитѣ на деветгодишния Радко, бѣше се скрила въ снѣга, едва личеха низкитѣ ѝ стрѣхи.

Радко се събуди подъ топлитѣ черги, почувствува гладъ, стана отъ леглото и отиде при майка си, която готвѣше на огъня всѣкидневната попара.

— Мамо, много съмъ гладенъ, искамъ да ямъ! — престорено заплака Радко.

— Искашъ да ядешъ, но и оня, гдето е легналъ на двора, съ бѣлата брада, и той иска да яде! — пошегува се съ него майка му.

— Кой е легналъ на двора, мамо?

— Я погледни на двора!

Радко забрави, че е гладенъ, бърже отиде къмъ прозорчето, долепи носъ до стъклото, погледна снѣга и се зарадва.

— Охъ, снѣгъ [падна! Ще излѣза на края и ще си уловя съ ржце десетъ кадънки!... Мамо, днесъ ще си хвана много, много кадънки!

— Кадънкитѣ друга работа нѣматъ — тебе чакатъ.

— Още сега ще отида при магарешкитѣ тръни.

Радко се разскача изъ стаята, грабна кожухчето си и изкочи изъ вратата. Майка му го настигна, стисна го за ржката и го довлѣче до огъня.

— Най-напредъ ще ядешъ, чу ли? Попарата е готова, вземи си лъжица и седни въ кжта. Азъ ще ти сложа пълна паница.

Радко излапа набърже попарата, издебна майка си, когато тя излѣзе да донесе дърва за огъня, избѣга на двора и затъна до колѣне въ снѣга. Съ мжка си проправи